U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ing. L. K.**, proti žalovanému: **Městský úřad Kolín,** se sídlem Karlovo náměstí 78, Kolín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2012, č. j. 45 A 22/2012 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, který dle tvrzení stěžovatele nepostupoval podle § 61 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, tj. neuložil Honebnímu společenství Radovesnice II opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Krajský soud žalobu stěžovatele v záhlaví citovaným usnesením podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) odmítl pro nedostatek podmínky řízení, neboť výslovně označenou stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterou stěžovatel podal, nelze považovat za žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu a stěžovatel tudíž nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

[2] Stěžovatel brojí proti citovanému usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. V řízení o kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné musí být podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem, pokud nemá on sám, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[4] Protože stěžovatel zastoupení advokátem ani to, že by měl sám požadované právnické vzdělání, nedoložil, Nejvyšší správní soud jej usnesením ze dne 14. 6. 2012, č. j. 2 Ans 5/2012 - 5, vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení prokázal splnění podmínky povinného právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Současně jej vyzval, aby v souladu s § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, splnil poplatkovou povinnost. Zároveň soud poučil stěžovatele, že pokud této výzvě nevyhoví, jeho kasační stížnost bude odmítnuta, resp. dojde k zastavení řízení, a informoval jej mimo jiné, že podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 téhož ustanovení platí v takovém případě stát.

[5] Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu bylo stěžovateli doručeno dne 29. 6. 2012. Stěžovatel na ně reagoval podáním ze dne 4. 7. 2012, ve kterém jednak žádal o projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení, jednak o odložení zaplacení soudního poplatku do projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení. Stěžovatel především vyjádřil nesouhlas s podmínkou povinného právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti, když zdůraznil, že Česká republika má podle čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR povinnost dodržovat závazky vyplývající pro ni z mezinárodního práva. V této souvislosti odkázal na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 47 Charty základních práv EU a čl. 7, 8 a 10 Všeobecné deklarace lidských práv, z nichž dle stěžovatele jednoznačně (a to i v různých jazykových verzích) vyplývá, že každý má právo obhajovat se osobně, a proto povinné zastoupení advokátem u kasační stížnosti je porušováním lidských práv – „*porušováním zásady spravedlivého procesu ve smyslu odepření přístupu k soudům.*“

[6] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem, na němž stěžovatel dlouhodobě a opakovaně setrvává, i nadále neztotožňuje. Je ostatně třeba připomenout, že stěžovatel nevznesl předmětnou námitku před zdejším soudem poprvé. V odlišné věci téhož stěžovatele, konkrétně v rozsudku ze dne 5. 1. 2012, č. j. 2 Ans 14/2011-75 (dostupný na www.nssoud.cz), se zdejší soud již zabýval požadavkem stěžovatele na samostatné vystupování před Nejvyšším správním soudem, přičemž [s poukazem na argumentaci obsaženou v plenárním nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 16/99 (N 96/22 SbNU 329; 276/2001 Sb.) a usnesení téhož soudu ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 222/05 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na http://nalus.usoud.cz)], konstatoval, že zákonem stanovenou povinnost právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti nelze považovat za odporující ústavnímu pořádku či mezinárodním smlouvám či za skutečnost za skutečnost zakládající porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelů (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 As 25/2012 – 35, in: www.nssoud.cz). Nadto je potřeba uvést, že citovaný rozsudek č. j. 2 Ans 14/2011 - 75 byl následně k ústavní stížnosti stěžovatele ústavně aprobován Ústavním soudem v usnesení ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. IV. ÚS 791/12.

[7] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele ohledně porušení čl. 6 Úmluvy je pak možné uvést, že k výše předestřenému závěru dospěl i Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Podle setrvalé judikatury ESLP totiž není právo na přístup k soudu zajištěné článkem 6 odst. 1 Úmluvy absolutní, ale může podléhat omezením, která z něj implicitně

vyplývají. Právo na přístup k soudu totiž ze své podstaty vyžaduje regulaci státem, která se může měnit v čase a místě podle potřeb a zdrojů společnosti a jednotlivců. Při stanovení takové regulace požívají členské státy Úmluvy jistou míru volného uvážení, při němž ovšem nesmí dojít k omezení předmětného práva natolik, že by byla narušena sama jeho podstata. Podle ESLP tak Úmluva nezakazuje členským státům požadovat povinné právní zastoupení v řízeních před vyššími soudy: tento požadavek může být přiměřený, má legitimní účel a cíl, který sleduje, a ve skutečnosti je výhodný pro ty, jež hledají ochranu svých práv před vnitrostátními soudy, neboť taková řízení jsou obvykle složitá a cílem povinného právního zastoupení je ve skutečnosti zajistit právo na přístup k soudu. Např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve věci *K. a K. proti České republice* (stížnost č. 17273/03) k námitce stěžovatelů, že podle § 250a odst. 1 o. s. ř. (v době před účinností soudního řádu správního) upravující řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů museli mít v řízení před soudy právního zástupce, ESLP vyslovil přesvědčení, že cílem takového omezení bylo předejít tomu, aby žalobci předkládali nekvalifikovaná podání; sledovaným cílem byl legitimní cíl zajistit řádný výkon spravedlnosti. [obdobně srov. rozsudek ze dne 2. 10. 2007 ve věci *Komanický proti Slovensku* (stížnost č. 56161/00) či rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 20. 9. 2011 ve věci *Kryžová proti České republice* (stížnost č. 54337/10)].

[8] Pokud tedy na výzvu Nejvyššího správního soudu k odstranění nedostatku povinného právního zastoupení ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel pro svůj nesouhlas s tímto zákonným požadavkem reagoval podáním žádosti o projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení a tedy výslovným odmítnutím tento nedostatek podmínek řízení odstranit, je Nejvyšší správní soud nucen kasační stížnost stěžovatele v návaznosti na shora uvedené odmítnout, neboť se jedná o nedostatek podmínky řízení bránící věcnému vyřízení kasační stížnosti, který přes výzvu soudu nebyl stěžovatelem odstraněn, přičemž o případné ustanovení právního zástupce stěžovatel, ač poučen, nežádal.

[9] Proto Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl. Za dané situace se již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost samostatně nezabýval žádostí stěžovatele o odložení zaplacení soudního poplatku.

[10] Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu